

МИХАЙЛО
ДРАГОМАНОВ

ПРО
УКРАЇНСЬКИХ
КОЗАКІВ,
ТАТАР ТА ТУРКІВ

МИХАЙЛО
ДРАГОМАНОВ

**ПРО
УКРАЇНСЬКИХ
КОЗАКІВ,
ТАТАР
ТА ТУРКІВ**

*З додатком
про життя
МИХАЙЛА ДРАГОМАНОВА*

КИЇВ
ВИДАВНИЦТВО
ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ
«ДНІПРО»
1991

Ця раритетна праця видатного українського історика, філософа й публіциста вперше побачила світ у Києві напередодні тотальної заборони українства Емським указом 1876 року. Професор Київського, а потім Софійського університетів Михайло Драгоманов вважав за почесний громадянський обов'язок написати популярне дослідження з історії народу живою, рідною мовою.

Етот раритетный труд выдающегося украинского историка, философа и публициста, профессора Киевского, а затем Софийского университетов стал воплощением мечты автора создать популярную книгу об истории народа, книгу, написанную на живом украинском языке.

Текст подається за виданням:
Товариство «Просвіта»,
Київ, 1917,
із максимальним збереженням
особливостей мови автора.

Д 4702640101-091 Інформ. лист
М205(04)-91

ISBN 5-308-01402-7

© Художнє оформлення.
В. С. Васяленко. 1991

Земля, де тепер живуть люде, що говорять так, як писано цю книжку, колись звалась Русь, а потім Україна, або Мала Русь, бо Великою Руссю звать тепер Московщину. Земля наша велика. Вона простягається від Карпатських гір у Цісарщині за Почасвом аж до Дону, від Півських лісових боліт, що по річці Прип'яті, аж до Чорного моря. Це все краї не дуже холодні, багаті і лісом, і пасовищами, і чорноземними полями. Є тут чоловікові чим поживитися, є що й іншим народам проміяяти або продати. Та тільки, щоб можна було на якій-небудь землі людем добре жити, треба, щоб ніхто чужий не грабував їх і не перешкоджав їхній праці; треба, щоб і свої люде одно від одного не віднімали та не видурювали того, що чоловік собі придбав. Треба ще, щоб люде знали, як тим, що є на полі, в лісі, та в землі, найліпше скористуватися для себе. Щоб дійти до цього всього, треба було скрізь людем довго жити на одному місці, упорядитися межі собою, та думати, та вчитися усяких наук, та ще й наперед багато праці та науки треба буде людем, щоб жити зовсім добре. Добрі науки здавна, ще до Христа, почалися у греків та італійців. До цих людей од нас не дуже й далеко і легка дорога ріками Дністром, Бугом, Дніпром та Доном у Чорне море, а далі у Середземне до Греції та Італії. Здавна греки та італійці приїздили до нашого берега Чорного моря, навіть і оселялися тут. Та ось біда! На нашій землі довго не можна було людем осісти на одному місці та вберегтися від чужих розбишак, що і хати розоряли, і пашню палили, і людей різали, та полонили, та розганяли. Понад Чорним морем простяглися степи, що йдуть далі на схід сонця аж у Азію, у такі краї, де живуть одвічні пастухи татарського та турецького роду, кочуючи з місця на місце. Ото ці пастухи — не те що хлібороби, — здійсмаються було цілими ордами та і йдуть на захід на свіжі пасовиська, а потім нападають на хліборобні народи, як от на наших батьків, та й грабують їх, а далі осядуться було де-небудь недалеко, як ось у Криму, та що-

року й набігають на нашу землю та й беруть наших людей у раби до себе або на продаж. Ще найменше лихо, як візьмуть з наших людей дань чи окуп. Довго так було, трохи не тисячу років з того часу, як про нашу землю вже по книгах написано, що тут жив наш український народ, так само, як і тепер.

От у цій книжці ми розкажемо, як то наші батьки терпіли й одбивалися від татарських та від турецьких розбишак і як таки насилу одбились. Особливо ми розкажемо про козаків, бо вони найбільше покладали праці, щоб одігнати від нашої землі турок та татар, щоб наш чоловік у своїй землі й хату будував, і поле орав та засівав, і дітей годував, не опасуючись чужого ворога. У других книжках розкажемо, як терпіли наші люде од поляків та своїх же людей, що поперевертались у польські папи, і як козаки й тут стали були у пригоді,— і про те, як через безладдя та недостачу науки і розуму не сталось так, щоб зовсім добре було жити нашим людам у своїй землі.

Про те, що робилось у нашій землі до козаків, ми розкажемо дуже коротко.

Років ще за тисячу до нас, як батьки наші звалися слов'янами-Руссю, то доводилося їм терпіти від хозар, що жили по Дону та в Криму. Хозарська опіка була, як видно, для наших батьків не дуже тяжка, бо вони швидко скинули її з себе.

Не посіли впоратися з хозарами, коли це на зміну хозарам прийшли, теж зо сходу, інші степовики — печеніги, а потім половці та й почали дуже тіснити Русь. Вона повинна була вибратися з степів та й відсунутися від Чорного моря. Від цих половців чинилася тоді слов'янам дуже велика кривда, і вони мусили з ними довго боротися. Про них переяславський, а потім київський князь Володимир Мономах казав, як поз'їздилися усі князі, що не може орач слов'янин вийти в поле землю орати, бо прийде половчанин, уб'є орача, а худобу його і сем'ю забере собі. З цього вже добре видно, що то за лихі були ті половці і яку вони напасть чинили у нашій землі. Але з часом слов'яне усе ж таки стали потроху брати гору над половцями.

Коли це наступила на Русь велика хмара: татаре, 1238-го року, себто більше як шістсот років назад, велика татарська орда, з ватагом Батисм, кинулась на нашу землю, стала бити й різати людей, розруйновувати городи й села. Люде, рятуючись од татар, мусили тікати далеко на

північ на Віслу, Німан і Прип'ять. Південна руська земля, Україна, на якийсь час мало не зовсім опустіла. Татаре zostалися жити по степах од Волги до Криму, а часами посувалися і далі. Наші люде мусили часами платити їм дань, а у північній Русі, де Москва, так татаре переписали всіх людей і довго брали щороку поголовщину. Та років за двісті татарська орда розділилася й ослабла. Воно так завжди бува з ордами пастухів, бо пастухи переброджують з місця на місце, сваряться за пасовища і розбродяться по степах. А хлібороби як живуть в одному місці, збираються до купи, будують городи, доходять до науки і ремества, видумують луччу зброю, та з часом стають дужчими від степовиків-пастухів. Ці страшні тільки тоді, як зразу набіжать великою ордою, як з першого разу татаре.

Україна ще не успіла поправитися після великого татарського лихоліття, а вже новий народ насунувся на неї з другого боку, від моря Балтійського, з тих країв, де город Вільна. Цей народ звався Литва. Тільки це не були ті люде, що звуться й тепер у нас *лицьвинами*, що на плотах та на барках припливають до нас Дніпром, або приходять копати землю: це наші ж таки люде слов'яне, тільки трохи одмінно говорять. Письменні люде звуть їх *білорусами*, бо вони одягаються у біле і носять білі шапки,— магерки. Литвинами у нас прозвали їх, бо вони були довго під литовським пануванням, а справжня Литва — то зовсім чужий народ, і говорить зовсім для наших не зрозуміло. Попереду наші князі набігали на їх землю, навіть один орав Литвою, а після татар — то вже Литва стала дужчою, особливо, як вивчилася у німців військової справи. Потроху підгорнула під себе Литва велику частину Білої Русі, а далі напала і на Україну. Українські люде боронилися від Литви дуже мало, або навіть, як посіпільство (простий народ), то й зовсім не боронилися. Робилось це так через те, що литв'яки, завоювавши Україну й Білу Русь, зоставляли усе так, як було й перше, а брали собі тільки на службу здатних до війни людей, да й тим роздавали землю. Окрім того що вони зоставляли все по-прежньому, вони ще визволяли людей від татарських податків і татарського хижацтва. За часів литовського панування українці знову почали посуватися до Чорного моря. І стало два великих царства: по обидва боки Дніпра, де Україна й Біла Русь, порядкували князі роду литовського, а далі на схід сонця і на північ, де Московщина, zostалися князі московські, старинного роду київ-

ських князів. На північ були два вільні городи Псков і Новгород, вони кликали собі князів, кого хотіли, найбільше ж з роду князів московських, а часом то й литовських, аж поки їх зовсім підгорнули князі московські і волю в них одняли. Через кілька часу поляки вибрали князя литовського своїм королем, а далі шляхта польська і литовська згодилась злучити Польщу, Литву та Вкраїну з Білою Руссю в одну державу. Московський народ став погроху справлятися з тими татарами, що жили по Волзі, з казанськими та астраханськими, а Україна та Біла Русь ще раніше збулися тих татар, що жили коло Чорного моря.

На південь Україна простяглася до Чорного моря. Над Чорним морем у Криму жила в городах і селах татарська кримська орда. Під її пануванням були ще чотири хижі орди, що кочували від гирл дунайських до річки Кубані. Великий степ од Чорного моря аж до українських осель лежав пустинею, і на ньому доволі мирно чабанували татаре й українці. З городів і других осель сміливі люде ходили в степ на здобитки, і через те українські оселі все далі посувались у степ. Найкрайнішими українськими оселями по Дніпру були Канів і Черкаси. Далі степ був безлюдний. А по Дністру українські оселі доходили аж до Чорного моря, і більш як за чотириста років назад навпроти того місця, де тепер Акерман, було вже торгове місто українське, і відтіля возили хліб морем до греків, як і тепер. Так жили тут наші й татаре, хоч, може, і не без яких сварок за пасовища, аж поки турки року 1453-го завоювали Царгород, столицю царства грецького. Скоро після того турецький султан підгорнув під себе кримського хана. З того часу кримські татаре почали часто набігати на Україну і дуже грабувати її. Турки підмовляли татар, помогали їм. Тоді турки, покоровши собі багато християнських народів — греків та братніх їм слов'янських сербів і болгар та молдаван, з прожого думали завойувати трохи не цілий світ. Та й віра турецька заставляла їх воювати з християнами. Віру цю проповідував спершу араб Магомет, більш як тисячу двісті років назад, шістсот років після Христа. Магометанська віра згожується з християнською у тому, що признає одного Бога, та тільки не признає Тройці. Христос у Магомета був великий пророк, але менший від його, а не син Божий. Молитви і пости у магометовій вірі інакші, ніж у християнській; жінок дозволяє Магомет брати більше ніж одну, а на тому світі

праведному, мовляв, дано буде силу жінок. Найправедніший начебто буде той, хто більше ширив віру магометову. Одну тільки цю віру магометанці вважають за праву, а всі інші — то погані, нечисті. Людей іншої віри магометанці велять воювати і силоміць повертати у свою віру. Колись і всі християне так само думали про свою і чужу віру, як і магометанці, от і воювали й мордували одні одних багато сотень років. Не було того, щоб кожному жити собі мирно, працювати коло хазяйства та науки та мінятися один з одним тим, що напрацював та вивчивсь. Ні, — треба б було непремінно одному одного бити за те, що не так дума, як ми, та силоміць повертати з одної віри на другу. От і узлились християне на магометан, а магометане на християн. У той час, про який ми розказуємо, у сусідніх з нашими південних землях гору взяли магометанці-турки. Щоб турки мали спосіб воювати, треба було їм багато невольника для домашньої роботи, у гребці на кораблі, чи, по-їхньому, — *каторги*. Дітей полонених турки перевертали у свою віру і робили з них своє найстрашніше військо — яничар.

От через турків і татаре почали робити великі наїзди на Україну й Московщину, хапали бранок і бранців і продавали їх туркам. Замість торгу хлібом почався на узбережжі Чорного моря торг невольниками. А тут ще польські королі та московські царі, бувало, засваряться один з одним, та й підбивають татар нападати на сусідню землю, а татаре прийдуть помагати одному та й пограбують часами обидві землі. Що дальше, то більше розпускала орда свої загопи по нашій землі: у один кінець до Києва, а у другий до Львова. Що більше набігали татаре, то далі посувався на північ український люд, і все більше пустіла наша земля.

Року 1484-го зробив кримський хан Менгли-Гірей, приятель московського князя Івана Третього, великий наїзд на Україну; він узяв приступом Київ, зруйнував Печерський монастир, трохи не всіх киян забрав у неволю і з дуже великим полоном вернувся у Крим. З того часу татарва або своєю охотою, або з наказу турецького султана, мало не щороку почала набігати на Україну, і з того часу розпочалась межі українцями й татарами мало не двохсотлітня війна.

Це друге татарське лихоліття було гірше, ніж перше. Тоді татаре наскочили, порізали, побили та й повернулися додому, а тепера така різанина була щороку; щороку

набігала татарська орда, грабувала, різала людей, палила села й верталася додому, набравши невольників, щоб на той рік знову набігти і знову робити те саме. Недаремне за той час межі українським людям склалася така пісня:

Зажурилась Україна, що нігде прожити.
Гей витоптала орда кіньми маленькі діти,
Ой маленьких витоптала, великих забрала,
Назад руки постягала, під хана погнала...

У другій пісні співається:

Ой в неділеньку рано-пораненьку
Да избірав женців да Коваленку,
Да й усе женці да й одбірнії,
Поробив їм серпи да все золотії,
Ой повів женців на ярі долини,
На ярі долини, на яру пшеницю.
«Ой жвіте, женчики, обжипайтеся,
І на чорную хмару озирайтеся,
А я піду додому пообідаю,
Жінку та діточок да одвідаю».
Ох і жнуть женці, розжинаються,
На чорную хмару озираються:
Ой то ж не хмара, то ж орда іде,
А Коваленку та передок веде.
В'язали руки та сиряцею,
А залили очі та живицею,
А скували ніжки та скрипицею.
«Ой повій, вітровьку, та з півноченьки,
Та розкуй мої да руки, віженьки,
Ох повій, вітровьку, з-під темної ночі,
Да на мої ж да на карії очі!»

Не можна було тоді людям удержатись на Україні. Не можна було хліб робити, бо не знав чоловік, чи збере він те, що посіє, не знав навіть, чи буде він завтра живий. Несподівано набігали татаре, палили села, а людей як не вбивали зараз, то брали з собою в Крим, а тамечки продавали туркам у неволю або залишали в себе для тяжкої роботи. Через те що татаре наїздили несподівано, трудно було людям од них ховатися, але усе ж таки можна. Щоб постерегти татарський наїзд, перед селами висипали могили, а на їх завжди стояла сторожа; тільки покажуться татаре,— вона повинна була дати звістку. А то посилали далеко у степ, верстов за двісті або, може, й далі, чати, що все літо їздили з місця на місце, пильнуючи татар, і коли де забачуть, так дають, бувало, звістку селянам, щоб вони або ставали до оборони, або ховались. Тоді люде покидали села і ховалися по лісах або навіть і в воді,— кажуть, що там вони дихали через очеретину.

Протоптала татарва на Україну багато шляхів, а з них найзначніших було три з правого боку Дніпра,— цими шляхами татаре найбільше наїздили. Перший шлях ішов поуз Черкаси, Корсунь, Київ, прямуючи до Львова, і звався Чорним; другий від Очакова, поуз Бар, теж до Львова, цей шлях звався Кучманським, або Кучманом; третій шлях — теж до Львова поза Дністром і звався Волоським, або Покуцьким. З лівого боку Дніпра був один шлях, що звався Муравським. Набігали татаре різно — іноді вдень, іноді вночі, і коли сторожа не поспіє дати знати в село, що йдуть татаре, так тоді, бувало, з села вже ніхто не втече. Усіх людей, і великих і малих, брали вони й ділили проміж себе, добро так само, а села запалювали, то після такого наїзду тільки по погорілих стовпах можна було пізнати, де було село. Що терпіла Україна від тих наїздів, можна довідатися з того, що як татаре напали на Україну 1575 року, так вивели людей до Криму більш як 55 тисяч, 40 тисяч коней, 500 тисяч усякої худоби і без ліку отари.

Що татаре робили з бранцями, можна довідатися з слів одного певного чоловіка; він каже, що старих або немощних, що за їх не можна було багато взяти, бо вони не годяться до праці, оддавали татари, мов тих зайців собакам, парубкам, а ті вчаться на них вояцького діла і б'ють їх камінням, або кидають у море, або вбивають яким-небудь іншим способом. На тих нещасних невольниках вчилися татарські хлопці стріляти з лука. А тії невольники, що продавалися, повинні пробути шість років у неволі, а після того вони ставали від пана вільні, але не мали волі йти куди-небудь з Криму. Котрі з невольників дужчі, так тих або вихолощували, або клали на лобі чи на щоках тавро, і вони, зв'язані або сковані, повинні були мучитись удень на роботі, а вночі по тюрмах та льохах; а давали їм їсти трохи здохлятини з черваками, такої, що навіть собака її не їв би. А вели бранців у Крим ось яким способом: їх гнали, обступивши верховими і підганяючи нагайками, значили тавром розпеченим у вогні по тих місцях на тілі, де і в худоби. Найздатніша здобич у татар були дівчата, а найбільше гарні. Про те, як вони вели дівчат, у пісні співається так:

Коли турки воювали,
Білу челядь забирали;
І в нашої попадоньки
Взяли вони три дівоньки.

Одну взяли попри коні,
 Попри коні на ремені,
 Другу взяли попри возі,
 Попри возі на мотузі.
 Третю взяли в чорні мажі...
 Що ю взяли попри коні,
 Попри коні на ремені,
 То та плаче: «Ой Боже ж мій!
 Косо моя жовтенькая!
 Не мати тя розчисує,
 Вівняк бичем розтріпує!»
 Що ю взяли попри возі,
 Попри возі на мотузі,
 То та кричить:
 «Ой Боже мій, ніжки мої!
 Ніжки мої біленькі!
 Не мати вас умиває,
 Пісок пальці роз'їдає,
 Кривця пучки заливає!»
 Що ю взяли в чорні мажі,
 То та плаче, то та кричить:
 «Ой Боже ж мій, очки мої,
 Очки мої чорненькі!
 Стільки країв проходили,
 А білий світ не виділи!»

Вже було казано, що татаре продавали своїх бранок і бранців у турецьку неволю або давали турецькому султанові дань бранцями, як це було року 1563-го, коли кримський хан узявся одіслати султанові 20 тисяч невольника. Ці бранці повинні були робити у турків на галерах, таких суднах, що їх турки звали каторгами. Галера була великий низький двохщогловий байдак і пливла вона по воді і вітрилами, і веслами; оцими веслами й гребли невольники. На галерах було двадцять чотири або двадцять шість лавок, а на їх сиділо по 5 або по 6 чоловіка на кожній. Ліві лавки ділилися від правих проходом, а по цьому проході ходив галерний доглядач з батоном у руці і підганяв ним невольників, щоб гребли. Спали й їли ці нещасні невольники по змінах, не сходячи ніколи ні з галери, ні з своїх лавок. Вони не мали ніякого спочинку навіть і у свято. Гірка була тая неволя, і невольники тільки дожидали того часу, щоб утекти, або щоб їх хто викупив. Такі невольники склали ось яку жалібну псалму, або думу:

У святу неділю не сизі орли заклекотали,
 Як то бідні невольники у тяжкій неволі
 заплакали,
 Угору руку піднімали, кайданами
 забрижчали;
 Господа милосердного прохали та благали:

«Подай нам, Господи, з неба
 дрібен дощик,
 А з низу буйний вітер!
 Хочай би чи не встала на Чорному морі
 бистрая хвиля,
 Хочай би чи не повиривала якорів
 з турецької каторги!
 Та вже ся нам турецька-бусурманська
 каторга надоїла:
 Кайдани-залізо ноги повривало,
 Біле тіло козацьке, молодецьке коло
 жовтої кости пошмугляло!..»

Такі думи ще недавно співали кобзарі по всій Україні, а тепер хіба деякий зна кілька слів з них. Добре ще, що письменні люде років з тридцять тому позаписували од старих кобзарів ці думи — а то можна було б сказати, що наші люде, мов які звіри, й не пам'ятають, що діялося з їх батьками на їх землі. А хто не зна, що діялось у старовину, той не розумітиме й того, од чого тепер так, а не інакше все на світі робиться, не знатиме й того, що треба робити, щоб далі було краще жити людам. Не самі книжки, але й старі пісні навчають, що то робилося у старовину, і через те тепер письменні люде дуже поважають старі кобзарські та мужицькі пісні, більше ніж ті московські салдатські, лакейські та шинкові, що, не розуміючи діла, хлопці тепер співають на Україні. Отож зо старих книг та з пісень можна довідатися багато, як-то терпіли наші невольники від татар та турків. Іноді лучалося, що рідня невольника довідається, де він, і дасть за нього викуп, тоді невольника одпускали додому. Іноді тих невольників викупали і не рідні люде, а чужі, найчастіше греки, надіючись, що їм вернуть ті гроші, які вони потратили. А то іноді мінялися бранцями: татаре звертали українців, а вкраїнці татар. А то раз еспанці та італійці побідили турків і взяли в бран 130 турецьких галер, полон поділили межі собою, а 15 тисяч християнських невольників одпустили на волю. Як року 1671-го татаре пограбували Волинь і Поділля, так вони списали всіх бранців і послали ті списки до поляків, спитатись, чи не викуплять вони кого-небудь, щоб не гнатися з усім ясиром (полоном) до Криму. Недаремне невольницькі думи ось як співають про викуп:

Поклоняється бідний невольник
 Із землі турецької із віри бусурманської
 У городи християнські, — до отця, до матусі.
 Що не может він їм поклонитися, —

Тільки поклоняється голубоньком сивеньким:

«Ой ти, голубонько сивенький!
Ти далеко літаєш, ти далеко буваш;

Полети ти в городи християнські,
До отця мого, до матусі,

Сядь, пади на подвір'ї отцевським,

Жалібноенько загуди,
Об мосі пригоді козацької припом'яни:

Нехай отець і матуся

Мою пригоду козацьку знають,

Статки, маєтки збувають,

Великі скарби збирають,—

Головоньку козацьку із тяжкої неволі визволяють!

Бо як стане Чорне море согравати,

То не знатиме отець либонь матір,

У которій каторзі шукати:

Чи у пристані Козловської,

Чи у городі Царграді на базарі.

Будуть ушкали, турки-яничари набігати,

За Червоне море у Арабську землю запродати.

Будуть за них срібло, золото, не лічачи,

Сукна дорогі поставами, не мірячи,

За них брати.

Тоді далася бідному невольнику

Тяжкая неволя добре знати:

Кайдани руки-ноги пов'їдали,

Сирая сирця до жовтої кости

Тіло козацьке проїдала.

То бідні невольники на кров, на тіло поглядали,

Об вірі християнській гадали,

Землю турецьку, віру бусурманську проклинали:

«Ти, земле турецькая, віро бусурманская,

Ти єсть наповнена сріблом, золотом

І дорогими напнтками,

Тільки ж бідному невольнику на світі невільно,

Що бідний невольник у тебе пробуваєть,

Празника Рождества, будь ли Воскресення не знаєть.

Все у неволі проклятої, на каторзі турецької

На Чорнім морі пробувають,

Землю турецькую, віру бусурманську проклинають:

«Ти, земле турецька бусурманська,

Ти, розлуку християнська!

Уже бо ти розлучала не єдиного за сім літ войною.

Мужа з жоною, брата з сестрою,

Діток маленьких з отцем і маткою.

Визволь, Боже, бідного невольника

На Свято-руський берег.

На край веселий, між народ хрещений!..»

Тяжко мучилися невольники на галерах, але не краще була їхня доля й тоді, як вони зоставалися на роботі по кріпостях, для земляної або якої іншої роботи. Ось що розказують у книгах тодішні люде про ті роботи. Найтяжчі роботи, що у християнських землях роблять лиходії,

здаються малими проти того, що терпить багато чесних людей у турецькій неволі. Невольників на ніч запірають у темні кам'яні погребі, а ранком їх виводять на роботу доглядачі, нещадно б'ючи й лаючи. Працюють ці нещасні коло будинків, що буде султан. Доглядачі карають зле за всяку дрібницю, за найменшу недбалість. Вони іноді такі злі, що не дають часу бідному невольникові з'їсти кусок хліба. Потомлених за день, їх іноді вночі знову тягнуть на нову роботу. А що найгірше, так це те, що їх разом з худобою запрягають у вози. Цих нещасних невольників замикають на ніч у підземні темниці, ліктів у п'ять завдовжки і завширшки і три лікті глибини. Туди спускають їх по мотузній драбині, потім її приймають і накладають на дірку залізу дошку. На їжу їм дають хунт чорного яшного печива і трошки оливи. Траплялося, що султани вбивали цілі сотні християнського люду або за іграшку, або за те, що їм вони здавалися не дуже роботящими. А коли тих невольників виводять, бувало, на торги, так ведуть їх одного за одним цілими десятками, прикованих один до одного коло шиї, і такими десятками продавали з торгу; а ті, що продавали, вигукували, що це невольники свіжі дурні, тільки що привезені з України.

Часто невольники самі тікали з неволі і верталися додому, але не завжди можна було теє зробити, бо, перше діло, трудно було утекти з самої неволі, а друге діло, хоч би й утік, так трудно було так пробратися, щоб ніхто з татар не побачив. Як то нелегко було втікати з неволі, можна побачити з кобзарської думи, що розказує про утічку з Азова трьох братів. Вона розказує, що з-під Азова утікали три брати — двоє кінно, а третій пішки. Піший, бачучи, що йому не поспіти за кінними, почав просити їх, щоб вони його підвезли. Тоді вони йому на цеє сказали так:

«Братіку милий, голубоньку сивий!
Раді б ми тебе між коні узяти,
І буде нас Азовська орда паганяти,
Буде впень сікти, рубати,
І буде нам велику муку задавати».
І теє промовляли,
Відтіль побігали.

І покинули його йти пішки. Тоді той менший брат доходить до Савур-могили і тамечки вмирає, а вмираючи каже:

«Побило мене в полі
Три ведолі:
Перва доля безхлібна,
Друга доля безвідва,
Третя доля — що своїх братів рідних не догнав».

Це хоч і дуже гарна дума, та ми не печатаємо її всієї, бо ще є такі кобзарі, що її співають. Як хто здиба такого, хай попросить проспівати.

З того, що говориться у цій думі про безвідва і безхліб'я, бачимо, як то трудно було через степи тікати з неволі. І через те бранці, хоч-не-хоч, а мусили zostатися в Криму, а до того ще й догляд був за ними добрий.

Вже сказали ми, що гарні дівчата були в татар та турків найціннішою річчю, вони за ними добре доглядали і в дорозі, як гнали полон до Криму, і дома. Іноді лучалося, що такі дівчата-бранки, змінявши християнську віру на магометанську, робилися жінками великих панів турецьких, а навіть іноді й султаншами. Так, у султана Солеймана Першого була жінка Роксолана, попівна з Рогатина у Галичині. Вона верховодила всім царством, підвела султана, що він звелів повбивати своїх родичів і навіть сина свого. А про жінку Османа Другого розказують ось що: її маленьку з простого роду полонили татари і продали турецькому визірові Муратові, а його жінка оддала її одному туркові — Мустафі, а цей одпустив її на волю. Раз якось побачив її султан і дуже у ній закохався, але Мустафа сказав, що не може оддати її султанові за рабину, бо вже одпустив її на волю, а хіба султан візьме її за жінку. Так воно і сталося, і султан кохав її більше, ніж усіх своїх жінок. Іноді ці бранки забували зовсім свою віру й робилися запеклими бусурменками, ненавиділи християн, як от хоч би ж тая сама Роксолана. А іноді вони все ж таки пам'ятали про те, що були колись теж християнками і помагали невольникам утікати з неволі, як про те співається в думі про Марусю Богуславку:

Що на Чорному морі, на камені біленькому,
Там стояла темниця кам'яная.
Що у тій то темниці пробувало сімсот козаків,
Бідних невольників.
То вже тридцять літ у неволі пробувають,
Божого світу, сонця праведного в вічі собі не

видають.

То до їх дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка, приходжає,
Словами промовляє:
«Гей козаки ви, бідні невольники!

Угадайте, що в нашій землі християнській за день тепера?»

Що тоді бідні невольники зачували,
Дівку-бранку, Марусю, попівну Богуславку,
По річах пізнавали,
Словами промовляли:

«Гей, дівко-бранко,
Марусю, попівно Богуславко!
Почім ми можем знати,
Що в нашій землі християнській за день тепера?
Що тридцять літ у неволі пробуваєм,
Божого світу, сонця праведного у вічі собі не видаєм.
То ми не можемо знати,
Що в нашій землі християнській за день тепера».
Тоді дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Тее зачуває,
До козаків словами промовляє:
«Ой козаки, ви бідні невольники!
Що сьогодні у нашій землі християнській Великодняя

субота,

А завтра святий празник, роковий день Великдень!»

То тоді ті козаки тее зачували,
Білим лицем до сирої землі припадали,
Дівку-бранку, Марусю, попівну Богуславку,
Кляли-проклинали:

«Та бодай, ти, дівко-бранко,
Марусю, попівно Богуславко,
Щастя й долі собі не мала,
Як ти нам святий празник, роковий день Великдень
сказала».

То тоді дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Тее зачувала,

Словами промовляла:
«Ой козаки, ви бідні невольники!
Та не лайте мене, не проклинайте:
Бо як буде наш пан турецький до мечеті від'їжджати,
То буде мені, дівці-бранці,
Марусі, попівні Богуславці,
На руки ключі віддавати:
То буду я до темниці приходжати,
Темницю відмикати,
Вас всіх, бідних невольників, на волю випускати».
То на святий празник, роковий день Великдень,
Став пан турецький до мечеті від'їжджати,
Став дівці-бранці,
Марусі, попівні Богуславці,
На руки ключі віддавати.
Тоді дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Добре дбас, до темниці приходжає,
Темницю відмикає,
Всіх козаків, бідних невольників
На волю випускає

І словами промовляє:
«Ой, козаки; ви бідні невольники!
Кажу я вам, добре дбайте,
В городи християнські утікайте;
Тільки прошу я вас одного города Богуслава не
минайте.

Мому батьку й матері знати давайте:
Та нехай мій батько добре дбає,
Грунтів, великих мастків нехай не абуває,
Великих скарбів не збірає.
Та нехай мене, дівку-бранку,
Марусю, попівну Богуславу,
З неволі не викупляє.
Бо вже я потурчилась, побусурменилась,
Для розкоші турецької,
Для лакомства нещасного!»
Ой визволи, Боже, нас всіх, бідних невольників,
З тяжкої неволі, з віри бусурменської,
На ясні зорі, на тихі води,
У край веселий, у мир хрещений!
Вислухай, Боже, у прозьбах щирих,
У нещасних молитвах
Нас, бідних невольників!

Тепера вже добре видко, що терпіли від татар та турків українські люде, яку вони від їх приймали наругу і муку. Потроху і серед наших народились люде, що помстились над татарами і турками за їх наругу і почали боронити українські хліборобські села і посувати далі на південь сонця татар, а турків проганяти з берегів Чорного моря. Такими людьми були козаки, а що то були за люде і як вони воювали з татарами, про те ми тепера й розкажемо.

Козаками спершу звалися вольні вояки, що своєю охотою ходили у степ за здобиччю, або розбивали чужих, а часом і своїх, або йшли на службу до якого князя чи царя московського. Були козаки християнські й татарські. Були цілі села козацькі, особливо на півдні України й Московщини. У землі Рязанській вони здавна держали сторожу на границі. Багаті й вельможні пани на Україні й Білій Русі, що володіли великими ланами на нашій Україні, залюбки підмовляли козаків, щоб укупі обороняти землі свої від татар, ходити самим на татар, одбивати у них полон людський, табуни та іншу здобич. Такі пани робилися ватажками козацькими. Їх, jako вельможних панів, стали знати далеко, і про їх діла позаписувано в літопису. А були й інші ватажки, зовсім не вельможного роду, як славний козак Шах. Найзначнішими з перших ватажків були Ланцкоронський і Дмитро Вишневець-

кий, — до його потім прикладали пісню про Байду, — Богдан Ружинський, що, кажуть, перший з панів почав ходити у козаки.

Разом з Ланцкоронським поминають і другого отамана козацького, славного лицаря Остапа Дашковича, старосту черкаського й канівського. Старостами тоді звалися урядовці, от як би тепера губернатори, тільки вони командували й військом, і судом і мали право карати на смерть у своєму старостві. Дашковича дуже боялись татаре, і як кримський хан ішов воювати у Московське царство, то просив короля, щоб він звелів Дашковичеві не займати його. Дашкович служив і польському королеві, і московському цареві, і всюди його добре приймано, бо він був великий вояка, а навіть коли року 1522-го попався він у неволю до татар, так його й звідти випущено. Цей Дашкович перший казав польському королеві і сеймові або раді виборній з шляхти усього королевства, щоб поставити на Дніпровому низу, за порогами, сторожу з 2000 чоловіка, щоб пильнувати татар і не давати їм переправлятися на цей бік. Хоч же тая рада Дашковича дуже вподобалась королю і панам, але вони її якось занедбали, і той замір Дашковича не здійснився. Після Дашковича замір його про сторожу на Дніпрових порогах повів далі князь Дмитро Вишневецький, теж староста черкаський і канівський. Він спорудив на острові Хортиці замок і звідти робив наїзди на Турещину. Для цих наїздів він іноді сходився з донськими козаками (це вже були не українці, а москалі), що теж воювали проти татар, але не так дуже, як українські. Своїми наїздами Вишневецький так розсердив кримського хана, що він року 1557-го, з ордою прийшов добувати Хортиці, але, нічого не вдіявши, звернувся додому. Швидко після того він прийшов під Хортицю знову, вже з турецьким військом, і цього разу Вишневецький не встояв і пішов у Черкаси. Того ж року він перейшов на службу до московського царя Івана Грозного, але як той почав мордувати й різати людеї ні за що, ні про що, так Вишневецький вернувся знову на Україну. Скоро після того волохи покликали його до себе господарем; тут у Волощині піймали його турки і замучили у Цареграді. Хоч же Дашковичеві й Вишневецькому не пощастило спорудити козакам місце за порогами, щоб пильнувати татар, але ця їх думка не пропала марно; трохи згодом за порогами знову осіли козаки. Тим

козакам, що жили в городах і хотіли воювати з татарами, не можна було цього робити, бо у городах за ними наглядати королівські старости, і вони з вольних ставали наче невольниками. На низу, там, де Дніпро пішов рукавами, в устя Чортомлика, вони спорудили собі пристановище.

На одному з Дніпрових островів козаки стали кошом і з того часу почалась Запорозька Січ. Окрім самого Дніпра, цей острів з лівого, татарського, боку боронили степова річка Конка і Великий Луг — невилазне болото. Таким способом піше військо ніяк не могло дійти до Січі. А від турецьких галер боронили її Дніпрові рукави, бо по їх берегах ріс тоді високий очерет. Розказують, що якось турецькі галери, женучись за козацькими човнами, заблудили у тих очеретах, і козаки тоді багато з них потопили; з того часу турки вже ніколи не їздили у Дніпро до Січі. А від України, чи то від городів, Січ боронили високі пороги, бо через їх уміли плавати самі тільки запорожці.

У Січі запорожці жили без жінок. За те, що хто-небудь заведе у Січ жінку, рубали тому козакові голову. Найважливіше діло в козаків у Січі було воювати з татарами за віру і народ християнський. Збираючись у поход проти турків або татар, запорожці закликали до себе людей з України, кажучи їм: «Хто хоче за християнську віру на кілку сидіти, хто за святий хрест радий, щоб його четвертовано і колесовано, хто готовий прийняти усякі муки і не боїться смерті, — приставай у козацтво. Не треба смерті лякатися, бо від неї не встережешся. Таке життя козаче!» Не величалися запорожці родом. Сам отаман запорозький, після того як на його місце обірали іншого, робився знову простим козаком. У Січ можна було приїхати кожного часу і од'їхати з Січі коли хто хотів. Не розпитували у Січі, хто і звідки приїхав, який чоловік, чи злодій, душогубець, а чи чесний козак, чи великий пан. А в самій Січі за злодійство (як украде) карали на смерть, а коли хто вб'є товариша, так того живцем, разом з убитим, закопували в землю. Ляхи не любили козаків; козаки були люде вольні, жили далеко від королівського уряду, не слухали королівського приказу, як король часом забороняє їм битися з татарами, щоб не дратувати татар і не доводити їх до війни з Польщею. Але королям треба було козаків для війни з москалями або з турками, і через те вони не одважувались скасувати козацтво тоді ще, як козаків було небагато; та небагато було ще й панів на Ук-

раїні, і поспільство (простий народ) ще не так-то хотіло стати козаками, щоб вибитися з невольної служби панам. А далі, коли розвелось на Україні багато козаків, так знищити їх було вже не можна. А через те, що на низу їх не могла достати королівська рука, вони могли собі робити що хотіли, і незважаючи на прикази від короля не займати татар, вони не могли втерпіти, щоб не побити ворогів, бо й татаре самі не зважали на те, чи мир, чи війна стоїть з королем на папері, а коли було їм треба, то набігали на Україну за здобиччю. Запорожці нападали на татар і турків сухопуттям і водою. Запорожжя зробилось школою, де вчилися лицарі прості і вельможні, як воювати з нехристиями. Ось що казав про них ляхам один лядський пан: «Не думайте, щоб я до них підлизувався, я ще у тому краю живу не дуже давно, і не в ньому зріс, але я раз побачив їхні добрі діла, і діла ті варті того, щоб пам'ятати їх навіки. Щоб ви знали, вони не один раз на рік ганяють татар. Вони боронять усіх християн, наче ті леві». І багато ще дечого гарного каже він про запорожців.

А запорожці дедали то все робилися сміливіші і вже не вдовольнялися з оборони від татар, але самі почали ходити проти них походами. Вже ми казали, як набігав на татар Богдан Ружинський або Дмитро Вишневецький сухопуттям; трохи опісля стали нападати на татар і турків водою на своїх чайках (це такі великі дуже човни були). Днище тих чайок робили вони з видовбаної верби або з липи, а до них накладали дошки від двох до восьми сажнів заввишки. Чайки були без чердака, з двома стерпами і з щоглою. По боках їх обкладали липовою корою або очеретом, щоб вони не потопали, коли у човен набереться води. На цих чайках їздили козаки на здобич аж у Туреччину і не один раз показувалися коло самого Цареграду. Так ось року 1594-го козаки напали на турецькі оселі під самою столицею турецького султана. Про це діло розказують ось що: «Козаки явилися на ста п'ятдесятюх довгих чайках, на яких було по 10 весел з кожного боку і окрім гребців по п'ятдесят чоловіка добре споряджених з рушницями і шаблями. Против них з Цареграду 500 великих і малих суден; 10 000 людей побігло берегами до Босфору, тої протоки, що над ним стоїть Цареград, щоб оборонити його від козаків. Увесь день тихо простояли козаки і ввечері повернули у Чорне море з великою здобиччю». Про те, як нападали козаки на турків, розказують ось що: «Запорожці пускалися на море найбільше

восени. У кожну чайку сідало чоловіка 50 або 70 з усяким припасом. Коли вони, бувало, стрінуть турецьку галеру або корабель, то вони робили так: спускали щоглу і заїздили, щоб сонце заходило їм за спину. Через те, що чайки невисоко стояли над водою, їх і не видно було на морі. За одну годину до заходу сонця підходили вони на мильо до турецького корабля, щоб не згубити його з очей, а опівночі нападали на бусурманів і потопляли корабель разом з людьми. Удень козаків на чайках не могли нічого вдіяти туркам, бо турки гарматами розбивали і топили їх чайки. А іноді бувало так, що наздожене козаків більша сила, і що поб'є, а решту забере в неволю. Так попавсь у неволю запорозький отаман Самійло Кішка і довго сидів у неволі, аж поки довелось йому втекти.

Ось як повідає про жорстокі знущання над непокірним ватажком народна дума «Втеча Самійла Кішки з турецької неволі» (1599):

Ой із города із Трапезонта виступала галера,
Трьома цвітами процвітана, мальована,
Ой первим цвітом процвітана,
Злато-синіми киячками побивана;
А другим цвітом процвітана —
Гарматами арештована;
Третім цвітом процвітана —
Турецькою білою габою покровепа.
То в тій галері Алкан-Паша,
Трапезонське княжа гуляє;
Ізбранного люду собі має;
Сімсот турків, яничар чотириста;
Та бідного невольника півчвартаста
Без старшини військової.
Первий старший між ними пробуває
Кішка Самійло, гетьман Запорозький;
Другий — Марко Рудий,
Суддя військовий;
Третій — Мусій Грач,
Військовий трубач;
Четвертий — Лях-Бутурлак,
Клюшник галерський,
Сотник Переяславський,
Недовірок Християнський,
Що був тридцять літ у неволі,
Двадцять чотири як став на волі,
Потурчився, побусурманився,
Для панства великого,
Для лакомства нещасного!
В тій галері од пристані далеко одпускали,
Чорним морем далеко гуляли:
Проти Кефи-города пруставали,
Там собі великий та довгий одпочинок мали.
То представиться Алкану-Пашаті,

Трапезонському княжаті, молодому паняті,
Сон дивен, барзо дивен, на почуд.
То Алкан-Паша,
Трапезонське княжа,
На турків-яничар, на бідних невольників покликає:
«Турки, каже, турки-яничари,
І ви, бідні невольники!
Которий би мог турчин-яничар сей сон одгадати,
Мог би йому три гради турецькі дарувати:
А которий би мог бідний невольник одгадати,
Мог би йому листи визволені писати,
Щоб не мог ніхто нігде зачіпати!»
Сез турки зачували, нічого не сказали:
Бідні невольники, хоч добре знали,
Собі промовчали.
Тільни обізветься між турків Лях-Бутурлак,
Клюшник галерський,
Сотник Переяславський,
Недовірок Християнський:
Як же, каже, Алкане-Пашо, твій сон одгадати,
Що ти не можеш нам повідати!
«Такий мені, небожата, сон приснився,
Бодай ніколи не явився!
Видиться: моя галера цвіткована, мальована,
Стала вся обідрана, на пожарі спускана;
Видиться: мої турки-яничари
Стали всі впень порубані;
А видиться: мої бідні невольники,
Которі були у неволі,
То всі стали по волі;
Видиться, мене гетьман Кішка
На три часті розтяв,
В Чорне море пометав...»
То скоро теє Лях-Бутурлак зачував,
К йому словами промовляв:
«Алкане-Пашо, Трапезонський княжату,
Молодий паняту!
Сей тобі сон не буде ні мало зачіпати:
Скажи мені получче бідного невольника доглядати,
З ряду до ряду саджати
По два, по три, старі кайдани і нові ісправляти,
На руки, на ноги надівати;
Червоної таволги по два дубці брати,
По шнях затинати,
Кров християнську на землю проливати!»
Скоро то сез зачували,
Од пристані галеру далеко одпускали:
До города до Козлова,
До дівки Санджаківни на залети поспішали,
То до города Козлова прибували.
Дівка Санджаківна навстрічу виходжає,
Алкана-Пашу в город Козлов зо всім військом затягає.
Алкана-Пашу за білу руку брала,
У світлиці-кам'яниці зазивала.
За білу скам'ю саджала.

Дорогими напитками напувала:
А військо серед ринку саджала.
То Алкан-Паша,
Трапезонське княжа,
Не барзо дорогії напитки уживає,
Як до галери двох турчинів на підслухи посилає;
Щоб не міг Лях-Бутурлак Кішки Самійла одмикати,
Опоруч себе саджати!
То скоро ся тії два турчини до галери прибували.
То Кішка Самійло, гетьман Запорозький,
Словами промовляв:
«Ой Ляше-Бутурлаче, брате старесенький!
Колись і ти був в такій неволі, як ми тепера:
Добро нам учини,
Хоч нас старшину одомкни;
Хай би і ми у городі побували,
Панське весілля добре знали...»
Каже Лях-Бутурлак:
«Ой Кішко Самійлу, гетьмане Запорозький,
Батьку козацький!
Добро ти вчини:
Віру християнську під нозі підтопчи,
Хрест на собі поламни!
А ще будеш віру християнську під нозі топтати,
Будеш у нашого пана молодого за рідного брата

пробувати!»

То скоро Кішка Самійло теє зачував,
Словами промовляв:
«Ой Ляше Бутурлаче, сотнику Переяславський,
Недовірку християнський!
Бодай би ти того не дждав,
Щоб я віру християнську під нозі топтав!
Хоч буду до смерті біду та неволю приймати,
А буду в землі козацькій голову християнську покладати!
Ваша віра погана,
Земля проклята!»
Скоро Лях-Бутурлак теє зачував,
Кішку Самійла у щоку затинає.
Ой, каже, Кішко Самійлу, гетьмане Запорозький!
Будеш ти мене в вірі християнській укоряти,
Буду тебе паче всіх невольників доглядати,
Старі і нові кайдани направляти,
Ланцюгами за попереk утрос буду тебе брати!»
То тії два турчина теє зачували,
До Алкана-Паші прибували:
«Алкане-Пашо, Трапезонське княжа!
Безпечно гуляй!
Доброго і вірного клошника маєш:
Кішку Самійла в щоку затинає,
В турецьку віру ввертає!»
То Алкан-Паша,
Трапезонське княжа,
Великую радість мало:
Пополам дорогії напитки розділяло,
Половину на галеру одсилало,

Половину з дівкою Санджаківною уживало.
Став Лях-Бутурлак дорогії напитки пяти-підпивати;
Стали умисли козацькі голову клошника розбивати.
«Господи! есть у мене що іспити і ісходити,
Тільки ні з ким об вірі християнській розговорити...»
До Кішки Самійла прибуває,
Поруч себе саджає,
Дорогого напитка метає,
По два, по три кубки в руки паливає.
То Кішка Самійло по два, по три кубки в руки брав:
То в рукава, то в пазуху, скрізь хустку третю додолу
пускав.

Лях-Бутурлак по єдиному випивав:
То так напився,
Що з ніг звалився.
То Кішка Самійло та угадав:
Ляха-Бутурлака до ліжка вмісто дитяти спати клав;
Сам восімдесят чотири ключі з-під голов виймав,
На п'яти чоловік по ключу давав:
«Козаче-панове! добре майте!
Один другого одмикайте,
Кайдани із ніг, із рук не скидайте,
Полуночної години дожидайте!»
Тоді козакі один другого одмикали;
Кайдани із ніг, із рук не скидали,
Полуночної години дожидали.
А Кішка Самійло чогось догадав,
За бідного невольника ланцюгами втрос себе прийняв;
Полуночної години дожидав.
Стала полуночная година наступати,
Став Алкан-Паша з військом до галери прибувати.
То до галери прибував,
Словами промовляв:
«Ви, турки-яничари, помаленьку ячіте,
Мойого вірного клошника не збудіте!
Самі же добре поміж рядами проходжайте,
Всякого чоловіка осмотрайте!
Бо тепера він підгуляв,
Щоби кому пільги не дав...»
То турки-яничари свічі у руки брали,
Поміж рядів проходжали,
Всякого чоловіка осмотряли...
Бог помог: за замок руками не приймали!
«Алкане-Пашо, безпечно почивай!
Доброго і вірного клошника маєш:
Він бідного невольника з ряду до ряду посаджав,
По три, по два, старії кайдани посправляв;
А Кішку Самійла ланцюгами утрос прийняв».
Тоді турки-яничари у галеру входжали,
Безпечно спати лягали:
А котрії хмельні бували, на сон знемагали,
Коло пристані Козловської спати полягали.
Тоді Кішка Самійло полуночної години дождав,
Сам між козаків устав:
Кайдани із рук, із ніг у Чорнеє море пороняв;

У галеру входжає, козаків пробуджає,
Шаблі булатні на вибір вибірає,
До козаків промовляє:
«Ви, панове молодці, кайданами не стучіте,
Ясини не учиніте,
Ні котрого турчина в галері не збудіте!..»
То козаки добре зачували:
Самі з себе кайдани скидали,
У Чорне море кидали,
Ні одного турчина не збудили.
Тоді Кішка Самійло до козаків промовляє:
«Ви, козаки молодці! добре, братте, майте!
Од города Козлова забігайте,
Турків-яничарів впень рубайте,
Которих живцем у Чорне море кидайте!»
Тоді козаки од города Козлова забігали,
Турків-яничар впень рубали,
Которих живих у Чорне море бросали.
А Кішка Самійло Алкана-Пашу із ліжка взяв,
На три часті розтяв,
У Чорне море метав,
До козаків промовляв:
«Панове-молодці! добре дбайте,
Всіх у Чорне море бросайте,
Тільки Ляха-Бутурлака не рубайте,
Міждо військом, для порядку, за яризу військового
зоставляйте!»

Тоді козаки добре дбали:
Всіх турків у Чорне море пометали,
Тільки Ляха-Бутурлака не зрубали,—
Міждо військом, для порядку, за яризу військового
зоставляли.

Тоді галеру од пристані одпускали,
Самі Чорним морем далеко гуляли.
Та ще у неділю, барзо рано-пораненьку,
Не сива зозуля заковала,
Як дівка Санджаківна коло пристані походжала,
Та білі руки ламала, словами промовляла:
«Алкане-Пашо, трапезонське княжату,
Нащо ти на мене таке велике пересердіє маєш,
Що од мене сьогодні барзо рано виїжджаєш?
Коли була б од матері
Сорома і наруги прийняла,
З тобою хоч єдину ніч переночувала!»
Скоро ся теє промовляли,
Галеру од пристані одпускали,
Самі Чорним морем далеко гуляли.
А ще у неділеньку
У полуденну годинюньку
Лях-Бутурлак од сна пробуждає,
По галері поглядає, що ні єдиного турчина на галері
немає.

Тоді Лях-Бутурлак із ліжка встає,
До Кішки Самійла прибуває, у ноги впадає:
«Ой Кішко Самійлу, гетьмане Запорозький,

Батьку козацький!
Не будь же ти на мене,
Як я був на останні віка могс на тебе!
Бог тобі допоміг неприятели побідити,
Та не вмітимеш у землю християнську входити!
Добре ти вчини:
Половину козаків у окови до опачин посади,
А половину у турецьке дорогее плаття наряди:
Бо ще будемо од города Козлова до города Цареграда
гуляти,
Будуть із города Цареграда дванадцять галер вибігати,
Будуть Алкана-Пашу з дівкою Санджаківною
По зальотах поздоровляти;
То як будеш одвіт давати?..»
Як Лях-Бутурлак научив,
Так Кішка Самійло, гетьман Запорозький учинив:
Половину козаків од опачин у окови посадив,
А половину у турецьке дорогее плаття нарядив.
Стали од города Козлова до города Цареграда гуляти,
Стали із Цареграда дванадцять галер вибігати,
І галеру із гармати торкати,—
Стали Алкана-Пашу з дівкою Санджаківною
По зальотах поздоровляти.
То Лях-Бутурлак чогось догадав:
Сам на чердак виступав,
Турецьким біленьким завивалом махав:
Раз то мовить по-грецьки,
Удруге по-турецьки;
Каже: «Ви, турки-яничари, помаленьку, братте, ячіте,
Од галери одверніте;
Бо тепера він підгуляв, на упокої почиває,
На похмілля знемагає,
До вас не встане, голови не зведе.
Казав: як буду назад гуляти,
То не буду вашої милості й повік забувати!»
Тоді турки-яничари од галери одвертали,
До города Цареграда убігали;
Із дванадцяти штук гармат грімали,
Ясу воздавали.
Тоді козаки собі добре дбали:
Сім штук гармат собі арештували,
Ясу воздавали,
На Лиман-ріку іспадали,
К Дніпру-Славути низенько укланяли:
«Хвалим Тя, Господи, і благодарим!
Були п'ятдесят чотири годи у неволі,
А тепера чи не дасть нам Бог хоть час по волі!»
А у Тендрові острові Семен Скалозуб
З військом на заставі стояв,
Та на тую галеру поглядав,
До козаків словами промовляв:
«Козаки, панове-молодці! що сія галера: чи блудить,
Чи світом нудить,
Чи много люду царського має,
Чи за великою здобиччю ганяє?»

То ви добре дбайте:
По дві штук гармат набивайте,
Тую галеру з грізної гармати привітайте,
Гостинця їй дайте!»
Тоді козаки теє зачували,
До його промовляли:
«Семене Скалозубе, гетьмане Запорозький,
Батьку козацький!
Десь ти сам боїшся
І нас, козаків, страшинся:
Бсть сія галера не блудить,
Ні світом нудить,
Ні много люду царського має,
Ні за великою здобиччю ганяє:
Се, може, є давній, бідний невольник із неволі утікає...»
«Ви віри не доймайте,
Хоч по дві гармати набірайте:
Тую галеру із грозної гармати привітайте,
Гостинця їй дайте;
Як турки-яничари, то упень рубайте,
А як бідний невольник, то помочи дайте!»
Тогді козаки, як діти, не гаразд починали,
По дві штуки гармат набивали,
Тую галеру із грізної гармати привітали,
Три дошки у судні вибивали,
Води Дніпровської напускали...
Тогді Кішка Самійло, гетьман Запорозький,
Чогось отгадав,
Сам на чердак виступав;
Червоні хрещаті, давнії корогви із кишені виймав,
Розпустив,
До води похилив;
Сам низенько уклонив:
«Козаки, панове-молодці! сія галера не блудить,
Ні світом нудить,
Ні много люду царського має,
Ні за великою здобиччю ганяє:
Се єсть давній, бідний невольник
Кішка Самійло із неволі утікає;
Були п'ятдесят чотири годи у неволі,
Тепер чи не дасть Бог хоч час на волі».
Тоді козаки у каюки скакали:
Тую галеру за мальовані облавки брали,
Та на пристань стягали;
Од дуба до дуба
На Семена Скалозуба
Паювали;
Тую галеру та на пристань стягали.
Тоді: злато-синії киндяки — на козаки,
Златоглави — на отамани,
Турецькую білу габу — на козаки на біляки;
А галеру на пожар спускали.
А срібло, злато — на три часті паювали:
Первую часть брали, на церкви накладали,
На Святого Межигорського Спаса,

На Трехтемировський монастир,
На Святу Січовую Покров давали,—
Которі давнім козацьким скарбом будували,
Щоб за їх, вставаючи і лягаючи,
Милосердного Бога благали.
А другу часть поміж собою паювали;
А третю часть брали,
Очеретами сідали.
Пили та гуляли,
Із семиг'ядних пищалай грімали,
Кішку Самійла поздоровляли:
«Здоров, кажуть, здоров, Кішко Самійлу,
Гетьмане Запорозький!
Не загинув еси у неволі,
Не загинеш із нами, козаками, по волі!»
Правда, панове, не поляже!
Буде слава славна:
Поміж козаками,
Поміж друзями,
Поміж рицарями,
Поміж добримися молодцями.
Утверди, Боже, люду царського,
Народу християнського,
Війська Запорозького,
Донського,
З сією черню Дніпровою,
Низовою,
На многая літа,
До конца віка!

По старих книгах не видно, щоб Кішка був у неволі 50 год, а так год з двадцять п'ять. Року 1602-го він умер у поході з ляхами проти шведів. З думи про Кішку видно, що вже за його часу наші не так-то боялись татар і турків, як колись. Козаків уже намножилось, і українці вже почали таки собі в голові держати, щоб не тільки свою землю від татар та турків обороняти, але вкупі з сусідами християнами зовсім Крим од татар одняти, турків од берега Чорного моря, та й від самого Дунаю, прогнати. Почули про українських козаків і далекі народи та царі, що теж от турків зазнавали лиха,— ось як венгри, та й німці цісарські. Сам цісар присилав на Запорожжя посланця прохати козаків, щоб, коли турки підуть на Венгрію, то щоб козаки вдарили на них іззаду на Дунаї.

Ми вже згадували про Дмитра Вишневецького, як він року 1564-го ходив у Молдавщину, щоб помогти тамошнім християнам одбитись од турків. Трохи згодом, р. 1574-го, ходив у Молдавщину з українськими шляхтичами і козаками Іван Свірговський. Тільки молдавські пани бояре не за одно стояли: завжди між ними були

зрадники, що держали за турків для своєї користі, аби гроші та землі собі захоплювати. І польський уряд не дуже радий був з того, щоб козаки зовсім узяли гору над магометанами та ще й порядкували такими землями, як Молдавіщина, бо тоді козаки зовсім би перестали слухатися польського уряду. Та Польща була далеко від татар та турків. До щиро польських земель рідко й доставали татаре, не те що до українських. Полякам не дуже хотілося зачинати з татарами й турками велику війну, щоб вигнати магометан од Чорного моря та од Дунаю, хоч часом і у Польщі багато розказувано про те, як би всім християнським народам стати вкупі та вигнати турок з земель християнських.

Утративши надію на Польщу, козаки українські стали оглядатись на Московщину. Вони сподівались, що царі московські, одної віри з українцями, швидко стануть з ними вкупі проти турок і татар. З такою надією Дмитро Вишневецький удався до Івана Грозного, царя московського. Тільки нічого з того не вийшло. Москва була однакова для кримських татар, як і Польща. Приходилось українцям самим справлятися з татарами та з турками. Що б воно далі було, хто його зна. Тільки саме тоді якраз, як українці знову просунулись близько до Чорного моря і стали побивати татар та турків, на самій Україні знялася бійка між православними та католиками, поміж українцями та поляками, поміж козаками та шляхтою, поміж посполитими людьми та панами.

У ті часи не тільки магометани вважали християн, а християне магометан за нечисть та погань таку, що не гріх її й бити, а самі християне проміж себе ненавиділи одні одних, як тільки хто хоч трохи не так у церкві служив, або не так про віру думав. Усякий хотів силою чи хитростю привернути другого до своєї віри, до своєї служби церковної. До нас віра християнська прийшла від греків, правиться в церквах по старих болгарських книгах, попи жонаті, причасть дається з хліба та з вина, про Духа Святого вчать, що він ісходить од Отця,— а у Польщі віра Христова прийшла від латинців чи римлян, правиться служба латинською мовою, причащаються миряне самим хлібом, а тільки попи — хлібом та вином, попи не женяться, про Духа Святого вчать, що він ісходить од Отця і Сина. А до того скрізь, де віра подібна до грецької, от як у Єрусалимі, Сирії, в Єгипті, у греків, у сербів і у нас, у кожній землі найстарший церковний уряд свій —

чи то митрополит, чи патріярх, чи, як тепер у Росії, синод або рада митрополитів та архирейів. А там, де віра римська — у італійців, французів, іспанців, поляків, над усіма архирейами, митрополитами та патріярхами за найстаршого — патріярх римський, що звуть його *papa*, батько. Років триста п'ятдесят тому стали у Німеччині, Франції та й у Польщі багато людей од римської віри одвертатись, та не тільки папу, а й архирейів, а то й попів не признавати. Тоді польські бискупи та ченці, а особливо *езуїти*, ті, що присягали усякими способами папську силу боронити і збільшувати, задумали повернути наших українських людей у римську віру і придумали з деякими нашими архирейами року 1595-го *унію*, або спілку з римською вірою, цебто: хай служба в наших церквах зостанеться, як і була, а тільки щоб і над українськими попами та архирейами був старшим папа. От через цю *унію* пішла сварка та різанина між попами й панами, православними та уніятами — між такими ж міщанами, а далі й селяне стали підніматися проти унії.

Коло цього ж часу король польський Степан Баторій, чи Батур, побачивши, що вже дуже багато козаків стало на Україні, придумав таке: одділити з них шість тисяч, записати їх у леєстр і цим лейстровим козакам дати таке право, як і панам, по-тодішньому, шляхтичам,— щоб вони були вольні і приходили на земські ради, або сейми, вибирали собі на радах гетьмана. А всі нелейстрові козаки то мусили слухати старост та панів, як поспільство, якщо який пан получив од короля землю, де жили козаки. Старинна шляхта не хотіла рівнятися з лейстровими козаками, а нелейстрові козаки не хотіли перестати бути козаками. До того тоді багато вже панів позабирало від короля подарком землі і повертали селян у кріпаки. Понавозили з собою жидів, а жиди позаоренодували річки, перевози, шинки, церкви та брали за все мито про-мито. Селяне цього не хотіли і приставали до козаків, а козаки бунтувалися проти шляхти та короля, а православні духовні та деякі православні пани просили козаків, щоб помогли боронити віру проти уніятів та католиків, що однімали церкви, не давали настановляти попів і всяку шкоду православним чинили.

З цього усього піднялась різанина та безладдя по всій нашій землі, і коїлось усе це більш як шістьдесят років. Козаки, щоб стати проти панів і польського війська, прикликали до себе татар,— а татарам то було й добре: вони

забирали полон і з наших, і з поляків. Тоді гетьман козацький Богдан Хмельницький і все військо козацьке зробили раду у Переяславі року 1654-го і піддалися цареві «восточному, православному, московському». Поляки не хотіли втратити нашої землі. Піднялась велика війна між поляками та українцями і москалями, а татари стали помагати полякам і гуляли по Україні. Старшина козацька стала думати, як би собі стати дуками-багачами та панамми над «голотою», як то в пісні співається, стала собі землі забирати та випрохувать у царя московського або вмовлятися з поляками, щоб знову Україну під Польщу повернути та щоб панамми стати такими, як були польські пани. Од цього усього з'явилися сварки та недовір у козачих полковників поміж собою, значними козаками і простими, поміж козаками та міщанами і селянами. Як умер Богдан Хмельницький, то бувало часами у козаків по два, по три гетьмани, та кожний писав один на одного *доноси* та ябеди в Москву, а часами і в Москву і в Варшаву заразом, і цареві з боярами, і королеві з панамми.

До того московські воїводи хотіли порядкувати на Україні, як у себе, не вважали на вольности козацькі, а цар боявся, щоб Україна знов не одійшла до поляків. Та й польські пани збивали московських воївод і бояр, обіцяючи, що як умре тодішній король, то виберуть королем царя московського,— то тоді однаково Україна буде його. Далі так рішили з Україною, щоб поділити її між Польщею та Московським царством,— щоб Польщі достався правий бік Дніпра, а Москві лівий та на кілька років Київ.

Поки так сперечались та різались українці, поляки та москалі, то, звісно, татарам було добре встрявати в ці сварки та забирати полон з усіх. А як польські пани та московський цар поділили Україну, то правобічний гетьман Дорошенко, той, що про його в пісні співається «веде своє військо хорошенько», піддався туркам, тільки щоб знову зібрати докупи всю Україну. Сам султан року 1672-го з великим військом прийшов на Україну, забрав собі Подольську землю. Остаток правобічної України, те, що тепер Київщина, польський уряд признав за Дорошенковими козаками, а вони мушили бути підданими султанові. Стало тепер три гетьмани козацьких: підданий московський Самойлович по лівий бік Дніпра та двос по правий бік: підданий польський Ханенко та підданий турецький Дорошенко. Поки вони сперечалися проміж себе,

татари та турки грабували Україну, а далі хоч Ханенко та Дорошенко зложили з себе гетьманство, після того як козаки на раді у Переяславі вибрали Самойловича гетьманом обох боків Дніпра, та Самойлович і московський воївода Ромодановський не вміли та й не хотіли рятувати од турок правобічну Україну. Вони не дали помочі, як турки розоряли Чигирин, колишне важніше місто козацьке, а далі гетьман та воїводи сховались на лівий берег Дніпра. А на правім боці ще десять років турки билися з поляками за те, кому ця Україна достанеться, поки вона зовсім спорожніла. З цих часів у краях чигиринських зосталася дуже цікава пісня про попівну з містечка Ведмедівки. У Ведмедівці один чоловік розказував так: «Орда як ішла, то люде ховались у замок, і під землею були такі ходи, що ними до води добиралися. Там довго вони жили, поки орда піймала чоловіка, і той мусив їм показати, куди ввійти до брами. А там була попівна, котра не пускала їх у замок, аж поки вони її подужали й закололи, а людеї порубали. Тітку моєї баби у Цареград з дочкою взяли. Воїна потім утекла відтіля, а дочка там зосталася і заміж вийшла. Про цю попівну в нас співають:

Славний город Ведмедівка
Всіма сторонами,
Та не много жило людей
Та за ворогами.
На святую Пречистую
В усі дзвони дзвонять.
І старії, і малії
У голос голосять:
«Вийдіть, вийдіть, ведмедівці,
Проти орди з хлібом!»

А попівна каже:

«Ой не будемо проклятим,
Не будемо коритися!
Есть у нас ясве оружжя,—
Будемо боронитися!»
Ведмедівська попівна
Голос учивила —
Сімсот турок-яничар
З коней поваляла.

Тільки те не помоглося. Турки усе-таки

І старії, й молодії
Кіньми збракували,
А молоду челядовьку
У цолов забрали».

В ці часи правобічна Україна зовсім зробилася пустою, дуже спустошена була й Волинь. І самі турки побачили, що навіть і змагатися за порожню землю не варто. 1681 року помирились турки з москалями на тому, що Київ з розореними городами Васильковом, Трипільем та Стайками був цареві московському, а од Києва до Запорожжя по обидва боки Дніпра щоб городів нікому не будувати. Через п'ять років і поляки зробили мир з Московою, щоб Біла Церква, Паволоч і Немирів були за Польщею, а ті краї, де були городи Ржищів, Трахтемирів, Канів, Черкаси, Крилов, Чигирин,— щоб були навіки порожні. Та зроблено пустиню між трьома державами: Польщею, Московою та Турцією з того краю, де ще за Богдана Хмельницького було шістнадцять козацьких полків,— де тепер знову живе так багато народу. Як згадаєш, що таке робилось у наших краї двісті років назад!

Одначе і Московська держава, коли вже за нею зосталась хоч лівобічна Україна-Гетьманщина та Запорожжя, мусили піти тим же шляхом проти татар, яким хотів вести її Дмитро Вишневецький, або терпіти, щоб татаре її краї пустошили.

У 1686 році, в одному царському указі говорилося вже, що татари ні відкіля стільки не беруть невольників як з України та з інших крайніх земель царських, та продають їх мов скот.

Року 1687-го московський воєвода Голицин, з великим військом московським та українським козацьким пішли на Крим. Це той самий Голицин, що про його згадується в пісні, мовбито од козака-дорошенківця:

Ой служив я царю бусурману,
А тепер буду служити восточному царю,
А восточний цар не діймає віри:
Посилає Голицина, щоб не було зміни.

Похваляється далі козак у цій пісні, що буде туркові «з душею розлука»,— та тільки мало біди нарobili туркам Голицин та наші козаки. Вони мусіли вертатись, бо татари випалили степи, і коням нічого було їсти. Голицин став казати, начебто гетьман козацький Іван Самойлович з недовіру до поляків та москалів, боячись, що як поб'ють татар, то й козаків не повернули б у кріпаки, звістив татар про похід. Цього ж нічого й не було,— а то видумали «донощики» з старшини козацької, щоб скинути Самойловича, та самим на його місце стати, а Голицину і на руку було звернути свою невдачу на кого іншого.

Самойловича одвезено у Московщину, і гетьманом на Україні став Іван Мазепа.

Через два роки Голицин знов пішов на Крим, бо тепер окрім Польщі ще й цар і патріарх цареградський і господар молдавський просили, щоб московські царі помogli християнам визволитися од магометан. Голицин дійшов до Перекопу, та побоявся вступити у безлюдну частину Криму і вернувсь назад. А поляки не могли багато дати помочі проти татар та турків, бо далеко було їм через безлюдню правобічну Україну.

Приходилось ждати, поки знову потроху наповняться степи українські людьми. На правобічній Україні й справді знову появились козаки. Старший між ними став звичайний лицар Семен Палій, що про його багато пісень та казок розказують. Оселився він на захід од Києва у Хвастові та в Білій Церкві. До його у козаки стало тікати багато людей од польських панів з Волині та з Полісся, та й з Гетьманщини, де за часи Мазепи козацька старшина зовсім стала на панів перевертатись та кріпацькі роботи на послонитих людей і простих козаків накидати. Палій клопотався, щоб московський цар прийняв до себе і правобічну Україну та щоб укупі однімати землю вкраїнську від польських панів та боронити від татар та турків. Та цар московський Петро тоді усі думки повертав на те, щоб здобути од шведів берег Балтійського моря, де тепер Петербург, і зовсім не туди його думка була повернена, куди Палій його кликав. А до того Мазепа боявся, що як будуть укупі козаки правобічні й лівобічні, то скинуть його з гетьманства за його панство і виберуть Палія. Він набрехав цареві на Палія, заманив Палія до себе, та й одіслав його в Сибір. Козацтво навіки пропало на правім боці Дніпра, і хоч потроху край цей заселився, та тільки не вольними людьми, бо порожні землі позабирали польські пани, накликали сюди людей, обіцяючи їм свободи на строк, а після строку повернули потроху в кріпацтво. А цар Петро дуже руйнував українців тяжкими роботами, далекими походами та іншим. Мазепа зійшовся з шведським королем Карлом 12-м та з паном Лещинським, що Карл поставив у Польщі королем, і прикликав Карла на Україну, щоб воювати царя Петра. Тоді цар Петро випустив Палія з Сибіру, а з козаків мало хто згодився помагати Мазепі, бо прості козаки його не любили. Під Полтавою Петро та Палій звоювали шведів та Мазепу. Карл

та Мазепа втекли до турків. Прийшлося Петрові воювати і з турками, що хотіли оступитися за Карла. Цар Петро зрозумів, яка користь була б для його держави, якби можна було і на Чорному морі мати свої городи, робити кораблі, торгувати та знатися з більше вченими людьми італійцями та французами, так як він з Петербургу знався з голандцями та англійцями. Він був здобув од турків Азов, — та з Азова ще не можна було руським просто у Чорне море виїздити, бо Азовське море — сага Чорного, а обидва боки протоки, що веде з Азовського моря в Чорне, були у татар та турків. Цар Петро задумав забрати ті береги, де було козаки б'ються з турками, на захід од Криму, коло Очакова та гирла Дунайського. Та й молдаване запрохували Петра до себе, як було Дмитра Вишневецького та Свірговського. Петро й пішов був року 1711-го у Молдавію, — та тут і виявилось, яке добро було б йому, якби правобіччя Україна не була порожня, а була б людна, оселена вольними козаками, звичними до війни з турками. Петрове військо облягли турки, і сам він насилу вирятувався й зрікся Азова і степів на правім боці Дніпра. Не скоро, потроху ці степи одійшли до російського царства, за шістьдесят років од Петра до Катерини Другої. Ще років сто тому не можна було не боязько чумакам нашим і в Крим по сіль та рибу поїхати. В одній чумацькій пісні, що співають по всій Україні... розказується, що

В веділеньку рано-пораненьку,
Як стало світати,
Стала орда вся чорная
З-під моря вставати.
Стали німці компанійці
Чумака збивати:
«Годі, годі, чумаченьки,
В Криму солі брати!
Запрягайте вози, воли —
За башту втікайте!»

Тобто за Перекопську башту.

Ой которі чумаченьки
Тес зачували,
Запрягали воли, вози
Ще й солі набрали;
А которі чумаченьки
Того не чували,
Вони ж в тому превражому
Криму зо скотом пропали.

А в ті часи вже й військо царське стояло недалеко з генералом князем Довгоруком. От і в пісні далі співається:

Ой хвалився Довгорук,
Що не здіме орда рук,—
Орда руку ізяла,
Чумаченьків заняла...

Одних орда заняла та погнала у неволю, — а других порізала; прибігли запорожці рятувати чумаків, аж бачать:

Ой там лежать чумаченьки
Де три, де чотирі.
Ой лежать наші чумаченьки,
Як в'яляя риба,
На них плаття і одежа
Кров'ю окипіла.

Таке-то діяла з нашим людом орда ще сто років тому! А з другими ж народами, що живуть далеко од степів азійських, з німцями, французами, англійцями, італійцями таке вже років з тисячу як не случалось. Тим-то вони і випередили нас в деякому ремесві та в науці, — бо їм було коли вчитися, сидючи не боязько дома та їздячи по світу. А в нас стало не боязько тільки років сто тому, як забрано Крим та берег Чорного моря. У всіх війнах російського царства з турками та татарами за степи і за берег Чорного моря у пригоді були козаки українські і запорожські. За часи цариці Катерини Другої, до року 1783, Крим і весь берег Чорного моря, де втекають наші ріки: Дніпро, Буг, Дністр, були забрані до російського царства, — і народові нашому стало просторно селитись по степах, перестав він боятися набігів та неволі татарської. По степах та по березі моря вирости великі городи: Катеринослав, Єлисавет, Херсон, Одес. Тільки тут, як і на Україні, аж до року 1861 народ був у кріпацтві у панів обмокалених, московських і польських. Бо козацтво на Україні знесено, Січ зруйновано року 1775, а скільки зосталось запорожців, переведено на Кубань, коло черкесів, кілька запорожців утекло до турків за Дунай, де вони сиділи аж до року 1829 і тоді перебравлись і собі на берег Азовського моря.

А на Україні по лівім боці Дніпра після того, як Катерина року 1762-го скасувала Гетьманщину, козацька старшина зробилась панством, як і дворяне московські. На правім боці, як ми вже казали, після Палія засіли пани польські. Року 1793-го, як устанне ділили Польщу між

Росією. Прусією та Австрією або Цісарщиною, то правобіччя Україна, де тепер Київщина, Поділля та Волинь, досталася Росії. А ще перед тим земля, де живуть наші ж люде, українці, Галичина одійшла од Польщі до Цісарщини. І тут, і там наші люде довго ще зоставалися кріпаками: в польських панів у Галичині до 1848 р., а в Росії до 1861.

Після того як Росія завоювала Крим і берег Чорного моря, татарських набігів уже більше не було. Татари стали жити в Криму мирно, працювати коло землі, — а багато їх, щоб утекти від усякої кривди од християнського уряду, перебралось у Турцію. Турецьке царство занепадало. Які були під ним християнські народи, то мало не всі повибивалися на волю, як от серби, болгари, молдавани і греки.

Дедалі в турків стає все менше та менше сили.

ПРО МИХАЙЛА ДРАГОМАНОВА

Михайло Драгоманов народився 1841 року в сім'ї невеликого пана в городі Гадячу, в Полтавщині. Батько його, чоловік з старого козацького роду, був людиною розумна, освічена і, як на свій час, вільнолюбна й прихильна до простого люду. Дома в їх усі говорили українською мовою, хоч батько Драгоманова поважав московську мову та письменство. Попереду малий Драгоманов учився в повітовій школі в Гадячу, а потім вступив року 1853-го до Полтавської гімназії, де пробув до 1859 року. Се був саме той час, коли серед громадянства всієї Росії почали брати перевагу думки про те, що треба відмінити старі порядки в державно-му житті, найперше — скасувати зневажливе кріпацтво. Прокидалась громадська думка, ширились вільнолюбні погляди серед освічених людей. У Полтавській гімназії були тоді деякі гарні вчителі, а серед них особливо визначався оди́н — Стронін, що зробив багато добра своїм учням і особливо молодому Драгоманову. Він знайомив учнів з найкращими тодішніми московськими письменниками, що обстоювали за народню волю, давав читати їм такі навіть твори, що вважались тоді за заборонені. Драгоманова він познайомив з українським письменством і захопив його до роботи на користь рідному народові. Скінчивши 1859 року гімназію, Драгоманов уступив до Київського університету і зразу поступив у гурток студентів, що цікавились

справами народньої просвіти і засновували недільні школи, де вчено дітей і дорослих, а до науки вживано було разом з московською мовою і українською. Се були перші тоді школи для простого люду. Драгоманов щиро заходився коло цієї просвітньої роботи. 1863 року він скінчив університет і в 1865 році вже зробився в йому професором.

У ті роки почав він вивчати народню українську словесність, тобто народні пісні, казки, оповідання, приказки, загадки. Се дало йому змогу добре познайомитися з історією українського народу, з його поглядами на громадські справи. Драгоманов сам казав потім, що праця над багатомірною й прекрасною народньою словесністю, а особливо над політичними (певніше — історичними) піснями, де сам народ розказує власну історію, примусила його кріпко полюбити цей народ і пережити всією душею аж до найменшої дрібниці всі справи й пригоди українського народу в Росії та в Австрії. Він почав писати по московських часописах (наших тоді в Росії не було) про те, що неодмінно треба вчити дітей рідною мовою, бо з науки чужою мовою, незрозумілою для наших дітей, пуття не буде. За це на його напали вороги народньої освіти та вороги всього українського, почали за ним доглядати, як за небезпечним чоловіком. Року 1870-го поїхав Драгоманов за кордон, де пробув три роки. За цей час він добре придивився до громадських порядків по чужих краях і побачив, що де більша громадська воля в державі, там вища й просвіта, там легше живеться людям, бо вони мають змогу впорядкувати свої справи так, як се їм здається найкращим. Хоч і далеко ще там було до того, щоб усім рівно добре жилося, щоб не

було вбогих, але шлях до здобуття кращої долі не був загорожений, кожний міг вільно виявляти свої думки про всякі громадські справи. Драгоманов, що й попереду був прихильником громадської волі, з цього часу став і до кінця свого віку зостався щирим її оборонцем і борцем за неї для свого рідного краю.

Перебуваючи за кордоном, познайомився Драгоманов і з нашими земляками, галицькими українцями. Він побачив, що їм погано живеться і через те, що мало в Галичині освічених народолюбних людей і тому то, хоч там був уже й конституційний лад, нікому було навчити народ, як з тієї конституції користуватися та як свої права боронити. Драгоманов замірився через те працювати й задля Галичини.

Здобувши дуже широкую освіту, добре знаючи минуле життя всяких народів та їх теперішнє становище, знаючи чужі мови і дуже шануючи вселюдську науку, Драгоманов виробив собі такий погляд, якого потім держався весь свій вік: треба поважати все краще, що виробили собі в житті чужі народи, і це краще старатись здобути й для рідного народу; але, переносючи здобутки вселюдської науки на рідний ґрунт, треба дбати, щоб з них могли користуватися рівно всі люди, а на це треба ширити науку рідною мовою, яка всім близька й зрозуміла. Робота Драгоманова задля українського народу і його прихильність до політичної волі не подобались його начальству. Йому сказано, щоб він переїхав з Києва до якогось іншого університету на Московщині. Драгоманов не згодився, і його скинуто з посади. Він міг сподіватися собі ще й гіршого лиха. Ширити думки про потребу кращих порядків, про волю українському народові не було ніякої змо-

ги, бо це було заборонено. Навіть найспокійніша наукова та просвітна робота заборонялась. А року 1876-го видано заборону й на українські книжки. Нічого вже по-українському не можна було друкувати, хіба які казочки, а науки народів ніякої подати було не можна; навіть українських пісень не вільно було по театрах та концертах співати.

Драгоманов зважився виїхати на чужину, щоб там працювати для добра рідного народу. Наприкінці 1876 року Драгоманов виїхав з жінкою за кордон; більше йому не довелося побачити рідного краю. Попереду він оселився у Відні, столиці австрійської держави, а тоді поїхав до Женеви, головного міста невеличкої, але одної з самих вільних держав у світі — Швейцарії. Тут він почав видавати українські книги для потреб українців, як освічених, учених, так і для простих, невчених людей. Йому допомагало кілька земляків, що також одночасно з Драгомановим покинули Росію. Року 1878-го вийшла перша книга української збірки «Громада». Вона видавалася п'ять років. У ній Драгоманов розказував, як треба переробити громадський лад так, щоб робочим людям добре жилося. Окрім того, він понаписував ще багато інших книжок українською й московською мовою, ширячи в їх свої думки.

Року 1889-го Драгоманова закликало в Болгарію професором — учити студентів у болгарському університеті в Софії. Він переїхав туди і прожив там аж до смерті.

Ще поперед Драгоманов зазнайомився з двома молодшими українськими письменниками з Галичини: з Іваном Франком та з Михайлом Павликом, запомагав

їх своєю порадою, направляючи на кращий громадський шлях. Тоді в Галичині народ був дуже темний, а освічені люди українські в Галичині мало розуміли, яким робом треба народів помагати, та мало про те й дбали, а клопотались більше про свої справи. Думок народноприхильних та вільнолюбних серед галичан було мало. За приводом Драгоманова, Франка та Павлика згуртувався в Галичині гурток молодчих людей. Вони щиро заходилися робити для просвіти робочого хліборобського народу, розказувати йому про його права і про те, як завести кращі порядки. Вони згуртували прихильних людей у товариство, що звалось «Радикальна партія», і почали політичну роботу, щоб досягти прав українському народові. Щоб ширити свої думки, вони завели дві газети: «Народ» та «Хлібороб». Драгоманов багато писав у тих газетах, подаючи і простим, і освіченим людям добру науку.

Тим часом почав він занепадати на здоровля. Багато лиха зазнав він на своєму віку, то те лихо й пошкодило його здоровлю. Дедалі ставало гірше, і року 1895-го він умер ще не старим чоловіком.

Драгоманов був дуже вчений чоловік. Він написав багато поважних наукових книг з історії та з історії українського письменства, видавав і поясняв українські народні твори і твори інших українських письменників. Такі, напр., його книги: «Малорусские народные предания и рассказы», «Исторические песни малорусского народа с пояснениями М. Драгоманова и В. Антоновича», «Політичні пісні українського народу», «Нові пісні про громадські справи» та багато інших статей. Знаючи добре чужі мови, писав він по всяких газетах та журналах московських, болгарських,

французьких, німецьких, італійських, розказуючи людям про український народ, про його життя й твори. Окрім того, Драгоманов багато писав політичних статей, книжок і книг і видав план такого ладу політичного в Росії, який був би, на його думку, найкращий — зветься та книга «Вільна спілка».

Слава Драгоманова широко розійшлася поміж ученими по всій Європі. Отже, він розумів, що своєю роботою повинен допомагати великим мільйонам робочого народу. Через це він те, до чого дійшов своєю великою наукою, списував простою і зрозумілою мовою та й пускав між люде книжечками, щоб простий народ ставав розумний та освічений. Він думав так, що правда для всіх одна — і для пана, й для мужика, і розказував простому народові всю правду, як знав і думав, нічого не ховаючи. Такі його книжки: «Про багатство та бідність», «Про те, як наша земля стала не наша», «Віра і громадські справи», «Іван Вік-ліф», «Шістсот років Швейцарської Спілки», «Євангельська віра в старій Англії», «Про братство христелів або баптистів на Україні», «Оповідання про заздрих богів», «Рай і поступ» та інші. У всіх тих книжках він розказував, як перемінялися людські порядки і людські погляди на громадський лад, на віру; як народи заводили в себе громадську волю і вільні порядки, як жив попереду наш український народ. От з таких писаннів про наш народ є й оця книжка, що тепер видається: «Про українських козаків, татар та турків». Написав її Драгоманов ще як був на Вкраїні і вперше друквано її року 1876-го в Києві.

Д. Д(орошен)ко

Научно-популярное издание

**ДРАГОМАНОВ
МИХАИЛ ПЕТРОВИЧ
ОБ УКРАИНСКИХ КАЗАКАХ, ТАТАРАХ
И ТУРКАХ**

Киев, издательство
художественной литературы
«Днипро»

На украинском языке

Редактор *О. М. Дмитренко*

Художне оформлення *В. С. Василенка*
Художній редактор *І. М. Гаєрилюк*
Технічний редактор *С. М. Величко*
Коректор *В. М. Баргаш*

ИБ № 5261

Подано до набору 12.05.91.
Підписано до друку 22.06.91.
Формат 84×108¹/₃₂. Папір друкарський № 2.
Гарнітура звичайна нова. Друк високий.
Умовн. друк. арк. 2,52. Умовн. фарбовідб. 2,783.
Обл.-вид. арк. 2,358. Тираж 50 000 пр.
Зам. 1—140. Ціна 2 крб. 50 к.

Видавництво художньої
літератури «Дніпро».
252601, Київ-МСП.
вул. Володимирська, 42.

Київська книжнова фабрика.
254054, Київ-54.
вул. Воровського, 24.

Драгоманов М. П.

Д72 Про українських козаків, татар та турків: Історична розвідка. З додатком про життя Михайла Драгоманова.— К.: Дніпро, 1991.—45 с.

ISBN 5-308-01402-7

Ця раритетна праця видатного українського історика, філософа й публіциста вперше побачила світ у Києві напередодні тотальної заборони українства Емським указом 1876 року, коли сам автор був політемігрантом. Професор Київського, а потім Софійського університетів Михайло Драгоманов вважав за почесний громадянський обов'язок написати популярне дослідження з історії народу, що й урешті-решт здійснив у даному творі.

Д 4702640101-001 Інформ. лист
М205(04)-01

ББК 63.3(2Ук)45

«ЗЕМЛЯ, ДЕ ТЕПЕР ЖИВУТЬ ЛЮДЕ,
ЩО ГОВОРЯТЬ ТАК, ЯК ПИСАНО ЦЮ КНИЖКУ,
КОЛИСЬ ЗВАЛАСЬ РУСЬ, А ПОТІМ УКРАЇНА,
АБО МАЛА РУСЬ, БО ВЕЛИКОЮ РУССЮ ЗВУТЬ
ТЕПЕР МОСКОВЩИНУ.
ЗЕМЛЯ НАША ВЕЛИКА,
ВОНА ПРОСТЯГАЄТЬСЯ
ВІД КАРПАТСЬКИХ ГІР У ЦІСАРЩИНІ
ЗА ПОЧАЄВОМ АЖ ДО ДОНУ,
ВІД ПІНСЬКИХ ЛІСОВИХ БОЛІТ,
ЩО ПО РІЧЦІ ПРИГІЯТІ,
АЖ ДО ЧОРНОГО МОРЯ.
ЦЕ ВСЕ КРАЇ НЕ ДУЖЕ ХОЛОДНІ,
БАГАТІ І ЛІСОМ, І ПАСОВИЩАМИ,
І ЧОРНОЗЕМНИМИ ПОЛЯМИ.
Є ТУТ ЧОЛОВІКОВІ ЧИМ ПОЖИВИТИСЯ,
Є ЩО ПІНШИМ НАРОДАМ
ПРОМІНІТИ АБО ПРОДАТИ.
ТА ТІЛЬКИ, ЩОБ МОЖНА БУЛО
НА ЯКІЙ-НЕБУДЬ ЗЕМЛІ ЛЮДИМ ДОВРЕ ЖИТИ,
ТРЕБА, ЩОБ НІХТО ЧУЖИЙ НЕ ГРАБУВАВ
ІХ І НЕ ПЕРЕШКОДЖАВ ЇХНІЙ ПРАЦІ...»

Михайло Драгоманов